

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Introduction

This discourse, delivered by the Lubavitcher Rebbe (Rabbi Menachem Mendel Schneerson) on Shabbat Parshat Shelach, explores the mystical and practical lessons of the mission of the spies and its deeper relevance to every Jew's divine service. The Rebbe lived in Brooklyn, New York, and led the Chabad-Lubavitch movement from 1950 until his passing in 1994. He was a direct spiritual heir to the Baal Shem Tov's teachings, with a powerful focus on global Jewish awakening, messianic consciousness, and uniting the revealed and inner dimensions of Torah.

The Rebbe draws from classic Torah passages, Midrash, and Kabbalistic sources to illuminate the theme of *achdus* (unity)—between Jews, within Torah, and between the individual soul and God. He presents the mission of the spies not merely as a failed reconnaissance effort, but as a paradigm for individual spiritual growth and the redemptive mission of every Jew in this world. This discourse calls for unifying action: spreading the wellsprings of Chassidus, connecting mind and heart, Torah and mitzvos, and ultimately preparing the world for the final redemption.

(א)

It has been spoken many times about the division of the Torah reading into weekly portions—that although on every Shabbos we read one parshah in the Torah, which is especially connected to that specific time, and every day of the week one learns a portion of the parshah that is connected especially to that day, nevertheless, every parshah in the Torah and every individual part of it is also connected with the entire Torah as a whole ("from Bereishis until the eyes of all Israel"), for it is, in the language of our parshah, "one Torah."

דבר במה-פעמים אודות החלקה דקריאת התורה לפרשיות השבועי – שאף שבכל שבת קורין פרשה אחת בתורה השייכת במיוחד לזמן זה, ובכל יום מימי השבוע לומדים חלק מהפרשה השייך במיוחד ליום זה, מכל-מקום, כל פרשה בתורה וכל חלק פרטי שבה קשור גם עם כל התורה כולה (מבראשית" עד לעיני כל ישראל), שהיא (כלשון הפתוב בפרשתנו) תורה אחת

Like a single parshah, in which every part is connected to the whole portion—as is emphasized in the reading of Shabbos (which sums up all the days of the week), where the entire parshah is read from its beginning to its end (in public, with blessings before and after).

כמו בפרשה אחת, שכל חלק שבה קשור עם הפרשה כולה, במדגש בהקריאה דיום השבת (הסוף-הכל דכל ימי השבוע) שקורין כל הפרשה כולה מתחלתה עד (סופה) בצבור, ובברכות לפנייה ולאחרייה

This concept is emphasized especially in this week's parshah—Parshas Shelach:

ועגן זה מדגש במיוחד בפרשת שבוע זה – פרשת-שלח:

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Parshas Shelach deals primarily with one topic: the story of the spies, beginning with their sending (from the start of the parshah until Sheini), their journey and return, their report to Moshe and Aharon and the entire congregation, and the chain of events that followed—including the punishment, etc. (from Sheini to close to Chamishi).	פרשת שלח עוסקת (ברבה) בענין אחד פרשת-המרגלים, החל משלוח המרגלים (מהתחלת הפרשה עד שני), הליכתם וביאתם, דברי תשובתם למשה ואהרן וכל עדת בני ישראל, וכל השתלשלות המאורעות בהמשך לזה, עד להענש וכו' (משני עד קרוב לחמישי)
Following this is the section of the libations, “When you will come into your dwellings... you shall offer a fire-offering to Hashem... and wine for the libation...”—that even though they sinned and were decreed not to enter the land, nevertheless, the promise remained that they would indeed enter the land (from the end of Revi'i until Shishi).	ובהמשך לזה גם פרשת נסכים, כי תבאו אל ארץ מושבותיכם גו' ועשיתם אשה לה' גו' ונין לנסך וגו', שאף שחטאו ונגזרה גזרה עליהם, מכלי-מקום, בשר להם שיכנסו לארץ
It is a single long narrative, spread across many verses and sections of the parshah, such that to understand the full picture one cannot suffice with studying only one part—but must continue through the rest of the parshah until the conclusion of the matter. This underscores that (many) sections of the parshah are really one unified parshah.	ספור אחד ארוך שמשתרע על רבוי פסוקים ברב – חלקי הפרשה, אשר, כדי לידע הענין והסיפור כולו, לא מספיק ללמד חלק אחד בפרשה, אלא צריכים ללמד ההמשך בשאר חלקי הפרשה עד לסיום הענין כולו, שבוזה מדגש ש(רב) חלקי הפרשה הם (ענין אחד ו) פרשה אחת
And even more importantly—the parshah ends with the mitzvah of Tzitzis, which, although a single mitzvah among the 613 commandments, is nevertheless “equal to all the mitzvos,” as it says, “And you shall see it and remember all the mitzvos of Hashem.”	ועוד ועקרי – שסיומה וחומתה של פרשת שלח (הכל הולך אחר החתום) (י) בפרשת ציצית, שעם היוטה מצוה פרטית (אחת: מתרנג"ג מצוות התורה), הריי היא שקולה כנגד כל המצוות, שנאמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה
The word “Tzitzis” equals 600 in gematria, plus 8 strings and 5 knots—making 613.	שמנין גימטריא של ציצית שש מאות, ושמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרנג"ג
Its example in Torah is that each matter and parshah is connected and related to all topics and parshiyos in the Torah—for the Torah in its entirety is one Torah.	ודגמתו בתורה, שכל ענין ופרשה בתורה קשור ושני לכול הענינים והפרשיות שבתורה, כיון שהתורה כלה "היא תורה אחת
We need to understand: (1) Since every matter of Torah is completely precise, it stands to reason that the emphasis of unity in Torah in Parshas Shelach is specifically related to the theme of the parshah—the story of the spies. (2) What is the connection	וצריך להבין: (א) כיון שכל עניני התורה הם בתכלית הדיק, מסתבר לומר, שהדגשת ענין האחדות בתורה בפרשת שלח דוקא קשורה עם תכן (רב) הפרשה -

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

and relevance to the time in which Parshas Shelach is read—at the end of the month of Sivan (as will be explained below).	ענין המרגלים, (ב) הקשר והשיכות להזמן שבו קורין בתורה פרשת שלח, בסיומו של חדר סיון, כדלקמן
(ב)	
We must first explain the nature of the subject of the sending of the spies—both in the weekly parshah, and in the haftarah, which is the conclusion and seal of the Torah reading as a whole.	ויש לבאר תחלה תכן הענין דשלוח המרגלים – הן בפרשת השבוע, והן בהפטרה שהיא סיום וחותם קריאת הפרשה כלה
Although the haftarah shares the same theme as the parshah—narrating the sending of spies by Yehoshua—it contains several differences from what is described in the parshah regarding the spies sent by Moshe (as explained by the commentaries). Among them:	אשר, עם היותה מענין הפרשה, שמספר בה אודות שלוח המרגלים על-ידי יהושע, יש בה כמה שנויים לגבי המספר בפרשה אודות שלוח המרגלים על-ידי משה (כמבאר במפרשים), ומיהם
a) Concerning Moshe's spies it says, "Send for yourself" (במדבר "ג", ב), and Rashi (according to the plain meaning) explains: "According to your own understanding—I am not commanding you. If you wish, send."	(א) במרגלים דמשה נאמר שלח לה, ומפרש רש"י (פשוטו של מקרא) לדעתך אני איני מצוה לה, אם תרצה שלח
Not so with the spies of Yehoshua—he certainly did not act on his own initiative, but rather it is understood plainly (to the point that the verse need not even say so explicitly) that Hashem Himself commanded him to do so.	מה שאין-כן במרגלים דיהושע בודאי לא עשה יהושע מדעתו רק שהשם יתברך צוהו על-כך" כמוכן (בפשוטו) (ועד שאין צורך לפרש בקרא
For after the failure that resulted from Moshe sending spies on his own initiative (without a command from the Holy One Blessed Be He), Yehoshua would never have sent spies from his own initiative. One is therefore compelled to say that Hashem explicitly commanded him to do so.	שלאתרי הקלקול שהיה כתוצאה משלוח המרגלים מדעתו של משה (ללא צווי הקדוש-ברוך-הוא), לא היה יהושע שולח מרגלים מדעתו, "ועל-כרחך צריך-לומר שהשם יתברך צוהו על-כך
b) By Moshe it is written, "Send for yourself men" (אנשים) (אנשים)—not "spies", "and let them spy out (ויתרו) the land of Canaan"—not "search" or "spy" (as in וירגלו).	(ב) במשה כתיב שלח לה אנשים (אנשים) דיקא, ולא (מרגלים) ויתרו את ארץ כנען (ולא ויתרו (וירגלו) "את הארץ
But in Yehoshua it says explicitly "men, spies," "to search the land" (לחפר), "they came to search all the land" (א-ב).	וביהושע כתיב אנשים מרגלים, לחפר את הארץ, לחפר את כל הארץ באו
c) Concerning Moshe's spies it says: "Send one man, one man from the tribe of his fathers"—twelve men, "one man from each tribe" (במדבר י"ג, ב-ג).	(ג) במרגלים דמשה נאמר איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו, "ב אנשים (שנים עשר אנשים איש אחד לשבט

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס'החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Whereas by Yehoshua it says: "Yehoshua sent two men" (יהושע ב', א').	ואלו במרגלים דיהושע נאמר וישלח יהושע גו' שנים אנשים
d) The spies sent by Moshe were the leaders of Israel: "Each one a leader among them... they were the heads of the children of Israel... and these are their names..."	ד) המרגלים דמשה הם נשיאי ישראל, כל נשיא בהם... ראשי בני ישראל המה ואלה שמותם גו'
But regarding the spies of Yehoshua, it simply says: "two men"—	ואלו במרגלים דיהושע נאמר שנים אנשים סתם
It is not specified in the verse who the two men were (their names and all the more so their virtues).	לא נתפרש בכתוב מי היו שני האנשים (שמותיהם). (ועל-אחת-כמה וכמה מעלות שלקם
5) The sending of the spies by Moshe was in a manner of publicity — both in relation to the Children of Israel, who all knew about the sending of the spies, and when they returned from their mission it is stated, "And they brought back word to him and to the entire assembly" (Numbers 13:26),	ה) שלוח המרגלים דמשה היה באופן של פרסום — הן ביחס לבני-ישראל, שידעו כלם על-דבר שלוח המרגלים, וכשחזרו משליחותם נאמר וישיבו אותם, "דבר ואת כל העדה
and also in relation to the inhabitants of the land — for the spies did not try to conceal themselves (so they wouldn't be noticed and suspected), such as by having each one go alone to scout a specific part of the land. Rather, they all went together in a manner obvious to all,	והן ביחס ליושבי הארץ, שהרי המרגלים לא השתדלו להטמין את עצמם (כדי ששלא ירגישו בנוכחותם ויחשדו בהם) על-ידי זה שכל אחד מהם ילך לבדו לרגל חלק מסים בארץ, אלא הלכו כלם ביחד באופן הבולט לכל
until there was a need for Hashem to perform a miracle that they would not take notice of them: "Wherever we passed we found them burying their dead to distract them with their mourning... and they paid no attention to these [spies]" (Rashi on Numbers 13:22).	ועד שהיה צורך שהקדוש-ברוך-הוא יעשה נס שלא ישימו לב אליהם, בכל מקום שעברנו מצאנום קוברי "מתים כדי לטרדם באבלם .. -ולא יתנו לב לאלו
This was not the case with the spies of Yehoshua — the verse clearly says "spies in secret" (Joshua 2:1) — both regarding the Children of Israel, for he sent them in secret since he didn't want all of Israel to know,	מה-שאינו-כן במרגלים דיהושע מפרש בקרא מרגלים חרש" — הן ביחס לבני-ישראל, שבסתם שלקם כי לא "רצה שידעו כל ישראל
and therefore, when they returned from their mission, it is written: "They came to Yehoshua... and they told him..." (Joshua 2:23) — and not to all the Children of Israel.	ולכן כשחזרו משליחותם כתיב ויבאו אל יהושע גו' ויספרו לו גו' 33 ויאמרו אל יהושע" (ולא לכל בני-ישראל 34)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Also regarding the inhabitants of the land — he told them: “Make yourselves as deaf-mutes so they will not hide their words from you.” Another explanation: "חרש" (potter) — carry clay pots so that you appear like potters (Rashi on Joshua 2:1).	והן ביחוס ליושבי הארץ, שאמר להם עשו עצמכם כחרשים כדי שלא יסתירו דבריהם מפניכם, דבר-אחר חרש חרס, הטעינו עצמכם קדרות כדי שתהיו נראין, כקדרין 35
And even during the time of their mission, they had to hide so they would not be seen by the inhabitants of the land, as it is written: “And the woman took the two men and hid them... and she said to them: Go to the mountain lest the pursuers meet you, and hide yourselves there...” (Joshua 2:4–16).	ועד שבמשך זמן שליחותם הצרכו להתחבא שלא יראום יושבי הארץ, כמו שכתוב ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו. ותאמר להם ההרה לכו פן יפגעו בכם הרדפים ונחבתם שמה גו
6) The spies of Moshe went through the borders (of the entire land) — its length and width — four hundred parsah by four hundred parsah (over the span of forty days).	ו) המרגלים דמשה הלכו בגבוליה (של כל הארץ) בארץ וברחב 37, ארבע מאות פרסה על ארבע מאות, ("פרסה" 38) במשך ארבעים יום
Whereas the spies of Yehoshua, though they were commanded, “Go see the land and Yericho” (Joshua 2:1) — not only Yericho but also the land — still, not only did they enter Yericho alone and not the rest of the land, but even Yericho itself they did not manage to explore,	ואלו המרגלים דיהושע, אף שנצטוו לכו ראו את הארץ ואת יריחו 18 (לא רק יריחו בלבד, אלא גם הארץ), מפל-מקום, לא זו בלבד שנכנסו ליריחו בלבד, ולא לשאר חלקי הארץ, אלא עוד זאת
for on that same night that they reached the house of Rachav, she lowered them through the window of her house that was in the city wall to the outside of the city, and they went and came to the mountain and stayed there three days until the pursuers returned — and immediately they returned to Yehoshua, and thus their mission was completed.	שאפלו את יריחו עצמה לא הספיקו לתור, כיון שבאותו לילה שהגיעו לביתה של רחב, הורידתם רחב בעד חלון ביתה שבקיר החומה אל מחוץ לעיר, וילכו ויבאו ההרה וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרדפים, ובכך נסתממה שליחותם
(ג)	
The core explanation of this: the missions of Moshe's spies and Yehoshua's spies were different tasks, but they combine together and complement each other, in pursuit of a single goal: the conquest and entry into the land.	ונקודת הבאור בזה — שפעלות המרגלים דמשה ודיהושע הן פעולות שונות אבל מצטרפות זו לזו ומשלימות זו את זו לצורך מטרה אחת, כבוש וכניסה לארץ
Preceding this is the idea that the sending of spies can serve two objectives:	ובהקדמה לשלוח המרגלים יכול להיות לצורך שתי מטרות:
(a) For the purpose of conquest, as is the usual method of those going to war in a foreign land: they send men ahead to determine the paths and city entrances.	א) לצורך הכבוש, כדרך כל הבאים להלחם בארץ) נכריה, ששולחים לפניהם אנשים לדעת הדרכים ומבוא הערים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס'החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Upon their return, these scouts will go at the head of the army to direct the routes, advising which city to strike first and from which side conquest will be easiest.	ובשובכם ילכו התרים בראש הצבא להורות לפניכם הדרך... שיתנו להם עצה באיזו עיר ילחמו תחלה ומאיה צד יהיה נוח לכבוש את הארץ
(b) For the purpose of entry into the land (including the settlement afterward and the long-term inhabiting of it): so that they will recognize and appreciate the goodness of the land.	(ב) לצרף הפניסה לארץ (כולל ההתישבות בה לאחר) ובקמאש (להכבוש) – שידעו ויכירו בטובתה של הארץ
Through this, the scouts would describe all the features of the land, bringing joy to the people through its virtues, so that they will enter it with great desire.	על-ידי-זה שידעו להם כל עניני הארץ לשמחם במעלותיה... ויעלו בה בחפץ גדול
One may say that the sending of Moshe's spies (on his own initiative) was not primarily for the purpose of conquest—i.e., to find out the routes and city entrances—for in Moshe's time, that was not necessary.	ויש לומר, ששלוח המרגלים דמשה (לדעתו של משה) לא היה (כל-כך) לצרף כבוש הארץ, לדעת הדרכים, (ומבוא הערים) כי בזמנו של משה לא היה צורך בדבר
Rather, it was primarily so that the people would become familiar with the nature and virtues of the land.	אלא (בעקר) כדי להכיר את תכונותיה ומעלותיה של הארץ
Whereas Yehoshua's spies were not sent to explore the land's qualities (since that benefit had already been gained through Moshe's spies), but rather for the conquest: to know the roads and entrances, which was now necessary in Yehoshua's time, as will be explained below.	ושלוח המרגלים דיהושע לא היה לצרף הכרת תכונות ומעלות הארץ (שתועלת זו כבר נעשתה על-ידי המרגלים דמשה), אלא לצרף כבוש הארץ, לדעת הדרכים ומבוא הערים (כי בזמנו של יהושע היה צורך בדבר) כדלקמן
(ד)	
Explanation of the matter: Although the request of the Children of Israel to send the spies was, "Let us search out the land and bring us back word regarding the route by which we shall go up and the cities to which we shall come" (Devarim 1:22), still, we do not find that Moshe instructed the spies to explore the land in order to determine from where it would be easiest to conquer.	באור הענין: אף-על-פי שבקשת בני-ישראל לשלוח המרגלים היתה ויחפרו לנו את הארץ וישיבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבוא אליהן (תחלה לכבוש), מפל-מקום, לא מצינו בדברי משה להמרגלים שנגטו לחפר את הארץ לידע מהיכן היא נוחה לכבוש
The reason for this is—one may say simply—because the conquest of the land would not be conducted as is the manner of other nations who conquer through natural means, but rather by the Holy One, blessed be He.	וטעם הדבר – יש-לומר בפשטות – כיון שכבוש הארץ לא היה בדרך כל כובשי ארצות בדרך הטבע, אלא על-ידי הקדוש-ברוך-הוא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס"החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

As Moshe said in his rebuke regarding their request “Let us send men before us...” (Devarim 1:22–33): “Hashem your G-d who goes before you—He will fight for you... He goes before you... in fire by night to show you the path in which to go, and in a cloud by day.”	בדברי משה (בדברי התוכחה על בקשתם נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ) ה' אלקיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם... ההלך לפניכם באש לילה לראותכם בדרך אשר תלכו בה ובענן יומם
Meaning, there was no need (and certainly no necessity) to investigate the route of ascent, since the cloud would go before them and show them the way.	שאינ צורך (ועל אחת כמה וכמה הכרח) לברר את הדרך אשר נעלה בה, כיון שהענן הולך לפניכם ומראה להם הדרך
Their mission (as clearly stated in the verse) was: “Moshe sent them to tour the land... and you shall see the land”—to examine the quality of the land, its character and virtues.	שליחותם של המרגלים היא (כמפורש בקרא) וישלח אתם משה לתור את הארץ... וראיתם את הארץ – לראות את טיב הארץ, תכונותיה ומעלותיה
“And you shall see the land—what is it?... Is it good?... Is it fertile?” (Bamidbar 13:18–20). That’s why Moshe also commanded: “Strengthen yourselves and take from the fruit of the land”—so that they would see its fine and rich produce.	וראיתם את הארץ מה היא גו' הטובה היא גו' השמנה היא גו', ולכן צונו והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, שיראו פירותיה הטובים והשמנים
Furthermore, even the instruction to examine the people—“and you shall see the people who dwell in it: are they strong or weak, few or many?”—was not to determine ease of conquest, but rather to evaluate the land by how it affects its inhabitants.	ולא עוד אלא שגם ראית העם (וראיתם... את העם הישב עליה, החזק הוא הרפה, המעט הוא אם רב) היא (לא כדי לדעת אם כבוש הארץ יהיה בנקל אם לאו, אלא) לצורך ברור טיב הארץ כפי שמשפיעה על העם הישב עליה
As Rashi comments: “Some lands produce strong people, and some weak ones... some lands increase population, some diminish it.”	כפרוש רש"י: יש ארץ מגדלת גבורים ויש ארץ – מגדלת חלשים (החזק הוא הרפה), יש ארץ מגדלת (אכלוסין ויש ממעטת אכלוסין) (המעט הוא אם רב
Likewise, the instruction to examine the cities—“Are they camps or are they fortified?”—was not for tactical analysis but rather to determine the strength or weakness of the people, again as a reflection of the land’s nature.	וגם ראית הערים אשר הוא יושב בהנה, הבמחנים אם במבצרים היא (לא כדי לדעת אם כבוש הארץ יהיה בנקל אם לאו, אלא) ברור להחזק הוא הרפה
As Rashi explains: “He gave them a sign—if they dwell in open cities, they are strong and rely on their might; but if they live in fortified cities, they are weak.” From this they could determine whether the land cultivates strong or weak people.	כפרוש רש"י: סימן מסר להם: אם בפרזים יושבין – חזקים הם שכומכין על גבורתם, ואם בערים בצורות – חלשים הם, שמנה יודעים טיב הארץ, אם היא ארץ מגדלת גבורים או מגדלת חלשים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And this mission—to perceive the nature of the land—was successfully fulfilled by the spies: “We came to the land... and it does flow with milk and honey, and this is its fruit.”	ושליחות זו (לראות את טיב הארץ) נתקיימה במלואה עליידי המרגלים – באנו אל הארץ אשר שלחתנו, וגם זבת חלב ודבש היא, וזה פריה
But had they not ruined their mission by adding their own conclusions regarding the feasibility of conquest—“But the people is mighty... We cannot go up...”—then all Israel would have entered the land immediately, joyfully, and with great desire.	ואלו לא היו מקלקלים עליידי ההוספה שלהם על השליחות (בנוגע לכבוש הארץ), אפס כי עז העם גו' לא נוכל לעלות גו' – היו כל בני־ישראל נכנסים לארץ מיד, בשמחה ובחפץ גדול
But the spies of Yehoshua were not sent to examine the land's nature, since that had already been accomplished through Moshe's spies. Their mission was for the conquest, because the conquest under Yehoshua was not on the same exalted level as it would have been through Moshe.	והמרגלים דיהושע – לא נשלחו לראות את טיב - הארץ (כיון ששליחות זו נתקיימה כבר במלואה עליידי המרגלים דמשה), אלא שליחותם הייתה לצרף כבוש הארץ
Therefore, natural effort was necessary—including the sending of spies, as is customary when entering a foreign land to wage war.	כי כבוש הארץ עליידי יהושע לא היה בדרך גא (נעלית פל-כף) כמו הכבוש שהיה צריך להיות עליידי משה, ולכן היו זקוקים גם לפעולות בדרך הטבע, החל משלוח מרגלים, בדרך כל הבאים להלחם בארץ נכריה
(ה)	
Based on this, we can now explain the specific differences between the sending of the spies by Moshe and the sending of the spies by Yehoshua:	על-פי־זה יש לבאר פירטי השוניים שבין שלוח המרגלים דמשה לשלוח המרגלים דיהושע
In the time of Moshe, Hashem did not command to send spies, since the primary reason for sending spies (as done by those going to war in a foreign land) did not apply to the conquest of the land by the hand of Hashem Himself.	בזמנו של משה, לא צוה הקדוש־ברוך־הוא לשלח מרגלים, כיון שהסבה (העקרית) לשלוח מרגלים בדרך כל הבאים להלחם בארץ נכריה אינה שייכת בכבוש הארץ עליידי הקדוש־ברוך־הוא
Rather, because the people of Israel approached and said, “Let us send men before us” (Devarim 1:22)—that is, they wanted to send spies in order to search out the land—Moshe agreed, hoping they would regret it when they would see that he was not holding them back.	אלא לפי שבאו ישראל ואמרו נשלחה אנשים לפנינו, שרצונם היה לשלח מרגלים כדי לחפור את הארץ, הסכים משה לכה מתוך תקווה שיתחרו בהם כשיראו שאינו מעכב
When he saw they were not changing their minds, he consulted with the Shechinah to ask whether there was room to send spies not to search the land for military purposes but to see the quality of	ובראותו שאינם חוזרים בהם, נמלך בשכינה: האם יש מקום לשלוח מרגלים (לא כדי לחפור את הארץ, אלא כדי לראות את טיב הארץ), ואמר לו הקדוש־ברוך־הוא: שלח לה לדעתה... אם תרצה שלח

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

the land. Hashem replied: "Send for yourself... if you wish, send" (Rashi on Bamidbar 13:2).	
That is: from Hashem's perspective, there was no need to send spies—not even to see the quality of the land—because "I already told them it is good," as it says, "I will bring you up from the affliction of Egypt..." (Shemos 3:17).	הִנּוּ שֶׁמֶצַד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵין צָרָךְ בְּשִׁלּוּחַ מְרַגְלִים גַּם לֹא לַצֶּרֶךְ רִאיוֹת טִיב הָאֶרֶץ, שֶׁהָרִי אֲנִי אֹמְרִי לָהֶם "שֶׁהִיא טוֹבָה, שְׁנֹאמֶר: אֶעֱלֶה אֶתְכֶם מֵעֲנִי מִצְרַיִם וְגו'
Yet Moshe still felt that spies should be sent to see the quality of the land, for as the shepherd of Israel, he sensed the people's need to hear from people who had seen it—to describe the land's qualities so they would ascend joyfully.	וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הִיטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שִׁישׁ לִשְׁלַח מְרַגְלִים שֶׁיֵּרְאוּ אֶת טִיב הָאֶרֶץ, כִּי, בְּהִיוֹתוֹ רוֹעֵה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רָאָה וְהִרְגִּישׁ אֶת הַצֶּרֶךְ שֶׁלָּהֶם לִשְׁמַע עַל דְּבַר טִיב הָאֶרֶץ מֵאֲנָשִׁים שֶׁרְאוּהָ תַּחֲלָה, שֶׁיִּגִּידוּ לָהֶם כָּל עֲנִינֵי הָאֶרֶץ לְשִׁמְחָהּ בְּמַעֲלוֹתֶיהָ... וְיַעֲלוּ בָּהּ בְּחֶפְזָא גָדוֹל
Therefore it says: "Send for yourself men" (not "spies") "and let them scout (ויתורו) the land of Canaan which I give to the children of Israel, one man per tribe... each one a prince among them."	וְלָכֵן נֹאמֶר: שְׁלַח לָךְ אַנְשִׁים (וְלֹא מְרַגְלִים) וְיִתְּרוּ (וְיִחַפְּרוּ) אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלַחוּ, כָּל נָשִׂיא בְּהֶם
Since their mission was to uplift the people through the land's virtues, it was necessary to send the leaders of all twelve tribes—each of whom knows his tribe's nature and needs, and works for their good.	דְּכִינוּ שֶׁשְׁלִיחוֹתָם לְרִאוֹת אֶת הָאֶרֶץ הִיא כְּדֵי לְשִׁמְחָהּ – בְּמַעֲלוֹתֶיהָ... וְיַעֲלוּ בָּהּ בְּחֶפְזָא גָדוֹל, הִנֵּה צֶרֶךְ לִשְׁלַח הַנְּשִׂאִים דְּכָל י"ב הַשְּׁבָטִים, שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם מְכִיר הַתְּכוּנוֹת וְהַצִּרְכִּים וְדוֹאָג בְּמִיחָד לְטוֹבָתוֹ שֶׁל שְׁבָטוֹ
So that they would personally see all of Eretz Yisrael—which would be divided among twelve tribes—and when each tribe hears from its own prince that the whole land (and therefore also their portion) is exceedingly good, their hearts will rejoice and they will ascend with great desire.	שֶׁיֵּרְאוּ בָּמוֹ עֵינֵיהֶם אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁתִּתְחַלֵּק לִי"ב שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל, וְכֹאשֶׁר כָּל שְׁבָט מִי"ב הַשְּׁבָטִים יִשְׁמַע מִהַנְּשִׂיא שְׁלוֹ שֶׁכָּל הָאֶרֶץ כֻּלָּה (וּבְמִילָא גַם הַחֵלֶק דְּשְׁבָט זֶה) טוֹבָה מְאֹד, יִשְׂמַח לֵב בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְיַעֲלוּ בָּהּ בְּחֶפְזָא גָדוֹל
For this reason, all twelve spies went to scout the entire land, length and breadth (for forty days), and not that each one would explore only the area that would later be allotted to his tribe.	וּמִטַּעַם זֶה הָלְכוּ כָּל י"ב הַמְּרַגְלִים לְתוֹר אֶת כָּל – הָאֶרֶץ, לְאַרְכָּה וּלְרֵחֶבָּהּ (בְּמִשְׁךָ אַרְבָּעִים יוֹם), וְלֹא בְּאִפּוֹ שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם יֵלֵךְ לְחַלֵּק מְסִים בְּאֶרֶץ הַשְּׂחִיבָה לְשְׁבָטוֹ
Since the mission of the twelve princes was to personally testify to their tribe that they had seen their future portion in the good land—yet until then, the land had not been divided, and each tribe's portion was unknown.	דְּכִינוּ שֶׁהַשְּׁלִיחוֹת דִּי"ב נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל הִיא כְּדֵי שֶׁכָּל נְשִׂיא יוכל לְהַעֲדִיר וּלְהַבְטִיחַ לְשְׁבָטוֹ שֶׁרְאָה בָּמוֹ עֵינָיו, אֶת חֵלְקָם בְּאֶרֶץ הַטּוֹבָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

For the land was only divided by lot, as explicitly stated later (Bamidbar 26:55), and that division only happened after the land was conquered by Yehoshua.	הרי, כל זמן שלא נתחלקה הארץ ל"ב השבטים לא היה ידוע היכן הוא חלקו הפרטי של כל שבט ושבט (שנקבעה על-פי גורל, כמפורש בקרא – שנאמר קרוב (לסוף שנת הארבעים: אך בגורל יחלק את הארץ
Therefore, all twelve leaders needed to scout the entire land, so they would know with certainty that they had seen their own future portion in the land.	והחלקה על-פי הגורל בפעל היתה לאחרי כבוש הארץ על-ידי יהושע), הצריכו כל י"ב הנשיאים לתור את הארץ כלה, שעל-ידי זה ידעו בנדאות שראו גם את חלקם בארץ
And therefore their mission was public (and obviously not in the manner of covert spies) – not only regarding informing all the Jewish people, since the purpose of their mission was to tell all of Israel about the goodness of the land, to gladden their hearts so that they would ascend with great desire, but also regarding the inhabitants of the land.	ולכן היתה שליחותם בפרסום (ופשיטא – שלא באפן דמרגלים חרש") – לא מפני פנוגע להידיעה דכל בני-ישראל, כיון שפונת שליחותם היתה שיגידו לכל בני-ישראל טובת הארץ כדי לשמח לבם וייעלו בתקצו, גדול, אלא גם פנוגע ליושבי הארץ
For in addition to not performing actions to disguise themselves as spies (who usually try to mingle with the locals to hear their conversations and assess whether they fear the enemy), since they were not sent to scout for military purposes, they had no concern in drawing the attention of the land's inhabitants by traveling together—	שנוסף לכך שלא עשו פעולות להטמין את עצמם כמרגלים (שמשתדלים גם להתערב בין יושבי הארץ כדי לשמע דבוריהם ולהפיר במחשבתם אם פוחדים מהאויב וכיוצא-בזה), כיון שלא נשלחו לרגל את הארץ, לא חששו לעורר תשומת-לב דיושבי הארץ על-ידי הליכתם יחד
for it was necessary for all of them to view the entire land in its fullness to fulfill their mission. Just as the conquest of the land was by Hashem—not by natural means—so too was the sending and traveling of the spies beyond natural logic, without fear of physical danger. (In fact, Hashem made a miracle that the Canaanites were preoccupied with mourning and did not notice them).	בגלל הצורך בדבר כדי למלא שליחותם בראית הארץ) בשלמות, שכלם יראו כל חלקי הארץ כלה), כי, כמו שפבוש הארץ הוא על-ידי הקדוש-ברוך-הוא, שלא בדרך הטבע, כך גם שלוח וקליטת המרגלים הוא שלא בדרך הטבע, ללא חשש מסכנה טבעית (אלא שבפעל עשה הקדוש-ברוך-הוא נס שיהיו טרודים באבדם ולא יתנו לב אליהם
By contrast, the spies of Yehoshua—since their mission was not to see the goodness of the land (which was already known from Moshe's spies), but rather to gather intel as is customary for warfare in the natural order—	מה-שאינן כן כמרגלים דיהושע – כיון ששליחותם לא היתה לראות טובת הארץ (שכבר נודע הדבר על-ידי המרגלים דמשה), אלא על-דרך ובדגמת כל הבאים להלחם בארץ נכריה בדרך הטבע

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

therefore, Yehoshua sent two men, not twelve, and unnamed men, not tribal leaders. Because the need for twelve leaders was to inform all of Israel about the goodness of the land—	לכן, וישלח יהושע שנים אנשים מרגלים חרשׁ: שנים בלבד, ולא י״ב, ואנשים סתם, ולא נשיאי ישראל, כיון שהצרך ב״ב נשיאים הוא כדי להודיע לכל בני־ישראל, טובת הארץ על כל חלקיה
but for reconnaissance it is sufficient—and even better—to send only two ordinary men, and as spies, in a covert fashion:	אבל כדי לרגל את הארץ מספיק ואדרבה: מוטב יותר לשלח שנים (ולא י״ב) ואנשים סתם (לא נשיאים), ומרגלים (ששליחותם באפן ד) חרשׁ דוקא
both regarding the people of Israel—who didn't need to know that spies were being sent (and better that it not be known publicly)—as well as concerning the inhabitants of the land, for whom secrecy was essential.	הן בנוגע לבני־ישראל, שאין צרך שכל בני־ישראל ידעו שנשלחו מרגלים (ומוטב שלא יודעים ומפרסמים כדי שלא יתפרסם לחוץ), כי אם שרי הצבא וכיוצא בזה, שצריך להורות הדרך שילכו בה, ועל־אחת כמה וכמה בנוגע ליושבי הארץ, שהצרך לעשות פעולות להסתיר את עצמם
And when they heard the words of Rachav: “I know that Hashem has given you the land, and that your terror has fallen upon us, and that all the inhabitants of the land have melted before you... and no spirit remains in any man because of you,” they did not need to go into the city square to hear what people were saying.	ובשמעם את דברי רחב: ידעתי כי נתן ה' לכם את הארץ וכי נפלה אימתכם עלינו וכי נמגו כל יושבי הארץ מפניכם.. וימס לבבנו - ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם
Therefore, after hiding three days in the mountain until the pursuers returned, they came back to Yehoshua and said: “Hashem has given the entire land into our hands, and all its inhabitants have melted before us,” for their mission had been fulfilled.	ולכן (לאחר ששהתחבאו ג' ימים בהר עד שוב הרוכפים) חזרו אל יהושע ואמרו: כי נתן ה' בידינו את כל הארץ, וגם נמגו כל יושבי הארץ מפנינו, כיון שנתמלאה שליחותם
(1)	
And based on this, we can resolve a general wonder in the story of the spies:	על־פי־זה מתרצת תמיהה כללית בפרשת המרגלים:
It is explained in many places regarding the greatness of the spies — as the verse states, “they were all men” (a term of importance, and at that time they were upright), “they were heads of the thousands of Israel,” selected from among all the children of Israel (from the most distinguished and choice among you) — that they were on a very high spiritual level and did not want to lower themselves into the performance of physical mitzvos, which	מבאר בכמה־מקומות על־דבר מעלתם של המרגלים — בפרשׁ בקרא כלם אנשים (לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו) ראשי אלפי ישראל המה, שנבחרו מכל שאר בני־ישראל (מן הברורים שבכם מן המסלתיים שבכם) - שהיו במדרגה גבוה מאד ולא רצו להשפיל את עצמם למצוות מעשיות שהוא בחינת.. המשכת אור אין סוף ברוך־הוא למטה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

involve drawing the light of the Infinite One Blessed Be He downward.	
They desired to remain specifically in the desert, where their entire occupation was Torah study (which was given in the desert), in a condition where they did not need to engage in worldly matters (including plowing and sowing).	ורצו להיות במדבר דוקא"י, שבו היה כל עסקם בלמוד התורה (שנתנה במדבר, במעמד ומצב שלא היו צריכים לעסוק בעניני העולם (כולל העסק דאדם חורש (אדם זורע)),
And to the point that even after the sin it is said of them that they have no share in the World to Come because their spiritual level is higher than the World to Come itself, which is not a sufficient reward for them.	ועד כדי כך, שגם לאחר החטא נאמר עליהם שאין להם חלק לעולם הבא מפני שמדרגתם גדולה יותר מעולם הבא, שלכן אין עולם הבא בגדר של שכר "עבורם".
And it is not understood: after such emphasis on their greatness — how is it possible that the actual outcome of the mission of the spies (not their intention) was entirely undesirable?	ואיננו מובין: לאחר גדל הפלאת מעלת המרגלים - איך יתכן שהתוצאה משלוח המרגלים בפעל ממש (לא מצד פונתם ומחשבתם) הייתה אף ורק באפן בלתי רצוי
And it can be said — based on what was explained earlier — that even in actuality, the mission of the spies brought about a desirable benefit. For when they returned and said, "We came to the land to which you sent us; indeed, it flows with milk and honey, and this is its fruit," all the children of Israel knew with clarity and certainty (not only through faith) the goodness and virtue of the Land.	ויש לומר - על-פי האמור לעיל - שגם בפעל ממש הייתה תועלת רצויה משלוח המרגלים, כי, בשוכם ובאמרם באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש היא וזה פריה", ידעו כל בני-ישראל בברור ובודאות (לא רק באפן של אמונה) טובת ומעלת הארץ
And this knowledge had real impact — even much later — regarding the conquest and entry into the Land in the days of Yehoshua, when they ascended with joy and great desire, (also) relying on the words of Moshe's spies, who had seen the goodness of the Land with their physical eyes.	וידיעה זו הועילה ופעלה פעלתה - לאחר משה זמן, בנוגע לכבוש וכניסה לארץ בזמן יהושע, שעלו בשמחה ובחפץ גדול (גם) על סמך דברי המרגלים דמשה שראו טובת הארץ בעיני בשר
And at a deeper level — based on the inner dimension of matters — in their mission to spy out the Land they accomplished something very great (not only later, but) even at that time (as Rashi emphasizes "at that time they were upright") — they began and initiated the conquest and entry into the Land by all the children of Israel.	ובעמק יותר - על-פי פנימיות הענינים - שבשליחותם לתור את הארץ פעלו ענין גדול ביותר" (לא רק לאחר זמן, אלא גם) באותה שעה" (פהדיוק בפרוש רש"י אותה שעה כשרים היו) - התחלה ופתיחה דכבוש "וכניסה לארץ על-ידי כל בני-ישראל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And we may add and sweeten this further: that in general the concept of conquering and entering the Land — especially as preceded by the sending of the spies — highlights the concept of refining the lower realms.	וְיֵשׁ לְהוֹסִיף וּלְהַמְתִּיק, שֶׁבְּכָל־לֵוִית הָעֲנָנִים דְּכַבּוּשׁ וּכְנִיסָה לָאָרֶץ וּבִפְרָט בְּהַקְדַּמַּת שְׁלוֹחַ הַמְּרַגְלִים (מִדְּגֵשׁ הָעֲנָנִים, דְּבִרּוֹר הַתַּחְתּוֹן
And this idea is especially emphasized in their joyful and enthusiastic entry, as a result of Moshe's spies who saw the goodness of the land with their own eyes — that this joy and eagerness was not only due to faith in Hashem ("I said it is good"), but also from the perspective of the lower realm.	וְעֲנִינוּ זֶה מִדְּגֵשׁ בְּיוֹתֵר בְּהַעֲלִיָּה בְּשִׂמְחָה וּבְחֶפְזָא גָדוֹל כְּתוּצָאָה מִשְׁלוֹחַ הַמְּרַגְלִים דְּמַשֶּׁה שְׂרָאוֹ טוֹבַת הָאָרֶץ בְּעֵינֵי בָשָׂר – שֶׁהַשִּׂמְחָה וְהַחֶפֶז הֵיא לֹא רַק מִצַּד הָאֱמוּנָה בְּה' (אֲנִי אֶמְרָתִי לָהֶם שֶׁהִיא טוֹבָה"), אֲלָא גַם מִצַּד הַתַּחְתּוֹן.
And we may say that this concept is hinted at in Rashi's precise wording "at that time they were <i>kosher</i> " — kosher specifically, and not <i>tzaddikim</i> or similar.	וְיֵשׁ לוֹמַר, שֶׁעֲנִינוּ זֶה מְרַמֵּז בְּדִיוק לְשׁוֹן רַשִׁי "אִתָּה שְׁעָה כְּשֵׁרִים הָיוּ" – כְּשֵׁרִים "דִּיקָא, וְלֹא צַדִּיקִים: (כִּיּוֹצֵא-בָּזֶה
"Kosher" is the acronym of "K'motzei Shalal Rav" ("as one who finds great spoils"): "spoils" means something that was originally in the hands of the enemy and the wicked, and was taken through war — and this specifically "as one who finds spoils," meaning the spoils are far beyond the value of one's labor and effort in battle, to the point of "great spoils" — with great and even infinite abundance.	כְּשֵׁר" רֵאשִׁי תְּבוֹת כְּמוֹצֵא שָׁלָל רַב": שָׁלָל – דְּבָר שֶׁהָיָה תַּחֲלָה אֲצֵל הָאוֹיֵב וְהַמְּנַבֵּד וְנִלְקַח בְּמִלְחָמָה, וּבָזֶה גּוֹפֵא כְּמוֹצֵא שָׁלָל – בְּאִפְּן שֶׁל מְצִיָּאָה, הֵינוּ, שֶׁהַשָּׁלָל הוּא שְׁלֹא בְּעֶרְךָ לְעִבּוּדָתוֹ וְיִגִּיעָתוֹ בְּהַמְלַחְמָה, וְעַד לְשָׁלָל רַב", בְּרַבּוּי גָדוֹל וְעַד לְרַבּוּי שְׂאִין לְמַעֲלָה הֵימְנוּ (שְׂאֵז נִקְרָא רַב" בְּאִמְתִּיּוֹת וּבְשִׁלְמוֹת
And this is the hint in Rashi's precise phrase "at that time they were kosher" — that their mission to spy out the land (as a beginning and opening to the conquest and entry of all the children of Israel who would ascend with joy and desire) is an act of refining the lower realm in the manner of "as one who finds great spoils" (acronym for kosher), which is the general mission of conquering and entering the land in order to refine this lowly world to make for Him, may He be blessed, a dwelling place below.	וְזֶהוּ הֶרְמֵז בְּהַדְיוּק אִתָּה שְׁעָה כְּשֵׁרִים הָיוּ" – שֶׁתִּכְנֶן שְׁלִיחוֹתָם לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ (כְּהַתְחַלָּה וּפְתִיחָה לְהַכְפּוּשׁ וְהַכְנִיסָה לָאָרֶץ דְּכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּעֲלוּ בְּשִׂמְחָה וּבְחֶפְזָא גָדוֹל) הוּא-עֲנִינוּ בְּרִיר הַתַּחְתּוֹן בְּאִפְּן דְּכְמוֹצֵא ("שָׁלָל רַב" (רֵאשִׁי-תְּבוֹת כְּשֵׁר

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

For this is the totality of the work of conquering and entering the Land — in order to engage in refining this lower world and to make for Him, may He be blessed, a dwelling in the lowest realms, through which is accomplished the full and true realization of “as one who finds great spoils,” when the Other Side is subdued and darkness is transformed into light, and the light of Hashem, the Infinite One Blessed Be He, shines in the place of darkness and the Other Side of this entire world — with extra force and greater intensity, “the advantage of light from darkness,” etc.	שׁזוהי כָּללות הַעֲבוּדָה דְּכַבוּשׁ וּכְנִיסָה לְאֶרֶץ עַל מְנַת לַעֲסֹק בְּבִרְוּר הָאֶרֶץ הַלְוִי הַתַּחְתּוֹנָה לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּיכָּרָה בַּתַּחְתּוֹנִים, שְׁעַל־יְדִיָּזָה נַעֲשֶׂה אֲמַתּוֹת וּשְׁלָמוֹת הַעֲנֵן דְּכַמוּצָא שְׁלָל רַב", כִּד אֲתַכְפֵּיָא סֵטְרָא־אַתְרָא וְאַתְהֵפֵךְ תְּשׁוּכָא לְנִהוּרָא [=כְּשִׁנְכֵּפִית הַסֵּטְרָא־אַתְרָא וְהַחֲשֵׁךְ נִהְפֵּךְ לְאוֹר], שְׁיֵאִיר אוֹר ה' אֵין־סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּמָקוֹם הַחֲשֵׁךְ וְהַסֵּטְרָא־אַתְרָא שֶׁל כָּל עוֹלָם־הָנָה כָּלוּ בְּיָתֵר שְׁמַת וְיָתֵר עַז וְיִתְרוֹן אוֹר מִן הַחֲשֵׁךְ כּו
(ז)	
And more specifically, there are two levels or modes in the sending of the spies that combine and complete each other — the sending of the spies by Moshe, twelve men, one man per tribe; and the sending of the spies by Yehoshua, two men:	וּבִפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר יֵשׁ ב' אֲפָנִים־שְׁלֵבִים בְּשִׁלּוּחַ הַמְּרַגְלִים שֶׁמַּצְטַרְפוֹת זֶז־לְזוֹ וּמְשַׁלְּמִימוֹת זֶז־אֶת־זוֹ – שְׁלּוּחַ הַמְּרַגְלִים דְּמֹשֶׁה, שְׁנַיִם עָשָׂר אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט", וְשִׁלּוּחַ הַמְּרַגְלִים דִּיהוֹשֻׁעַ, שְׁנַיִם אַנְשִׁים
And first, we must explain the need for sending twelve men, one from each tribe — so that each prince would see the portion of the land of his tribe — on a deeper level:	וּבְהִקְדָּם בְּאוֹר הַצָּרֵךְ דְּשִׁלּוּחַ שְׁנַיִם עָשָׂר אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט" (כְּדִי שֶׁכָּל נָשִׂיא וְנָשִׂיא יֵרָאֶה חֶלֶק הָאֶרֶץ דְּשִׁבְטוֹ) בְּפָנִימִיּוֹת
Since the Land of Israel is divided into twelve portions corresponding to the twelve tribes of Israel, each tribe ascends in its own path; for every tribe has its own unique mode of divine service.	לְפִי שְׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִחְלָקָת לִי"ב חֲלָקִים, כְּנֶגֶד י"ב שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר, כָּל שְׁבִט וְשְׁבִט בְּמַסְלָתוֹ יַעֲלֶה, שֶׁלְּכָל שְׁבִט יֵשׁ אִפֵּן עֲבוּדָה שְׁלֵו
For example: the general division of the people of Israel into Yissachar and Zevulun — those who dwell in tents (Torah scholars) and businessmen; masters of Torah and masters of good deeds — and likewise in the particular division among the twelve tribes of Israel.	וּלְדִגְמָא: הַחֲלָקָה הַכְּלָלִית דְּבִנְי־יִשְׂרָאֵל לִישְׁכָּר וּזְבוּלוֹן, יוֹשְׁבֵי אֹהֶל וּבַעֲלֵי עֵסֶק, מְאִרֵי תוֹרָה וּמְאִרֵי עֲבָדִין טְבִיָּו, וְעַל־דִּרְדְּרָה בְּנוּגָע לְהַחֲלָקָה הַפְּרָטִית דִּי"ב שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Accordingly, each one has one portion of the twelve parts of the Land, whose refinement corresponds to the mode of service and tribe — and through the combined service of the twelve tribes of Israel (“the tribes of Israel united”), in refining the twelve parts of the Land, the refinement of the entire Land is accomplished — all the details of its division which include every detail of division within this lower world (the entire world that was created for the sake of Israel), since the Land of Israel includes and contains within it aspects of all other lands (as explained in the Midrash of our Sages).	ובְהִתְאֵם לָכֵן יֵשׁ לוֹ גַּם חֶלֶק אֶחָד מִי"ב חֲלָקֵי הָאָרֶץ שֶׁבְּרִירוֹ שֶׁיֵּף לְאֶפֶן הָעֲבוּדָה וְשִׁבְטָהּ זֶה, וּבְצִרוּף הָעֲבוּדָה דִּי"ב שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל (יֶחֶד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל) בְּבִרּוּר י"ב חֲלָקֵי הָאָרֶץ נַעֲשֶׂה הַבְּרִיר דְּכָל הָאָרֶץ כְּלָהּ, כָּל פְּרִטֵי הַהִתְחַלְקוֹת שָׁפָה הַכּוֹלְלִים כָּל פְּרִטֵי הַהִתְחַלְקוֹת שֶׁבְּאֶרֶץ הַלְזוֹ הַתְּחַתּוֹנָה (כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל), כִּיּוֹן שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כּוֹלֶלֶת וְיֵשׁ בָּהּ מְכֹל (הָאֲרָצוֹת) (כַּמְבָּאָר בְּמִדְרָשׁ חֲכָמֵינוּ ז"ל
And according to this, we must understand the reason (in the inner dimension) why each of the twelve leaders of Israel went to spy out the entire Land — not just the portion of his tribe (especially since the portion was already known to some tribes from the blessing of Yaakov) — but also the portions of the other tribes.	וְעַל-פִּי-זֶה צָרִיךְ לְהִבִּין הַטֵּעַם (בְּפָנִימִיּוֹת הָעֵנִינִים) שֶׁכָּל אֶחָד מִי"ב נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל הֵלָךְ לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ כְּלָהּ, לֹא רַק הַחֶלֶק דְּשִׁבְטוֹ (וּבְפֶרֶט שֶׁהִנֵּה יָדוּעַ הַחֶלֶק (לְכַמָּה שְׁבִטִים) מִבְּרַכַּת יַעֲקֹב), אֲלָא גַם הַחֲלָקִים דְּשָׂאָר הַשְּׁבִטִים
For seemingly, since the service of that tribe is in its specific portion, what is the need and purpose of spying out also the portions of the other tribes, whose refinement belongs to and is performed by those other tribes?	דְּלִכְאוּרָהּ, כִּיּוֹן שֶׁעֲבוּדָתוֹ שֶׁל שְׁבִטָה זֶה הִיא בְּחֶלֶק מְסֻמָּה הַשִּׁיף לוֹ, מֵהוּ הַצָּרִיךְ וּמֵהִי הַתּוֹעֵלֶת בְּכָף שִׁיתוֹר גַּם אֶת הַחֲלָקִים דְּשָׂאָר הַשְּׁבִטִים, שֶׁעֲבוּדָת בְּרוּרָם שִׁיכֶת וְנַעֲשִׂית עַל-יְדֵי שָׂאָר הַשְּׁבִטִים
And the explanation is — simply — that the effect of each prince touring the entire Land, even the parts belonging to other tribes, is due to the commandment “and you shall love your fellow as yourself,” since all of Israel are guarantors and interconnected with each other, until they form a single complete stature.	וְהַבְּאוּר בְּזֶה – בְּפִשְׁטוּת – שֶׁהַפְעֵלָה דְּכָל נְשִׂאֵי לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ כְּלָהּ, גַּם חֲלָקֵי הָאָרֶץ דְּשָׂאָר הַשְּׁבִטִים, הִיא, מִצַּד הַצְּוִי וְאַהֲבַת לְרֵעֵהוּ כְּמוֹהָ, כִּיּוֹן שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל "עֲרִבִים (וּמְעֲרָבִים) זֶה בְּזֶה", וְעַד לְקוּמָה אַחַת שְׁלֵמָה
And at a deeper level — through the unity of all the tribes of Israel that is emphasized by the fact that each prince went to explore the entire Land — the refinement of the Land is achieved in a higher manner, as it comes from and through a lofty level in Israel that transcends the division into twelve tribes — a level that is beyond division, as it extends and penetrates into the realm of division, as will be explained below.	וּבְעֵמֶק יוֹתֵר – שְׁעַל-יְדֵי הַהִתְאָחֲדוֹת דְּכָל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמְדַגְּשֶׁת בְּכָף שֶׁכָּל נְשִׂאֵי הֵלָךְ לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ כְּלָהּ נַעֲשִׂית הַפְעֵלָה דְּבִרּוּר הָאָרֶץ בְּאֶפֶן נַעֲלָה יוֹתֵר, לְהִיוֹתָהּ מִצַּד וְעַל-יְדֵי דְרָגָה נַעֲלִית בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁלְמַעְלָה מֵהַתְחַלְקוֹת לִי"ב שְׁבִטִים, הַבְּחִינָה שֶׁשְׁלֵמַעְלָה מֵהַתְחַלְקוֹת, כִּפִּי שֶׁנִּמְשָׁכֶת וְחוֹדֶרֶת בְּדִרְגָּת הַהִתְחַלְקוֹת, כְּדִלְקָמֹן
(ח)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And as a preface, an explanation of the connection and relevance of the sending of the spies to the month of Sivan — that the sending of the spies took place on the 29th of Sivan, and this is emphasized also in the reading of the Parshah of the Spies close to the end of the month of Sivan — the month of the Giving of the Torah:	ובהקדם באור הקשר והשיכות דשלוות המרגלים לחדש סיון – ששלוות המרגלים הנה בכ"ט סיון, ומדגש גם בהקריאה דפרשת המרגלים קרוב לסיומו של חדש סיון – החדש דמתן תורה
It is known that the refinement of the world is accomplished through, and by means of, the service of Israel in the Torah. And in the terminology of Kabbalah and Chassidus: “With wisdom (specifically) it is refined” — the wisdom of the Torah. And one can say that for this reason, the sending of the spies (the beginning and opening of the refinement of the world through conquest and entry into the Land) took place at the end of the month of Sivan — when we transition from the time of the Giving of the Torah to the service of refining the world through and by means of the Torah.	ידוע שברור העולם נעשה בכח ועל-ידי העבודה דישׁראל בתורה, ובגשׁון הקבלה והחסידות "בחקמה (דוקא) אתברירו", חכמת התורה. ויש לומר, שמשמע זה הנה שלוח המרגלים (ההתחלה והפתיחה דברור העולם בהכבוש והפניסה לארץ) בסיומו של חדש סיון – כשימצאים מזמן מתן תורה לעבודה דברור העולם בכח ועל-ידי התורה
And since in Israel and Torah there exist two general levels — the level of unity and the level of differentiation — as is known that “Yisrael” is an acronym for “There are 600,000 letters in the Torah,” meaning that each and every Jew has an individual letter in the Torah (from which his vitality is drawn, etc.), and according to Halachah, every letter must be surrounded by blank parchment, each letter separate — and nevertheless, all 600,000 letters of the Torah and the 600,000 souls of Israel are one unified entity, one Torah, like a Torah scroll whose validity depends on the completeness of every single letter (neither missing nor extra) — it can be said that accordingly, there are also two forms of refinement of the world (which was created for the sake of Israel and the Torah): one refinement from the perspective of the level of differentiation in Torah and in Israel, and a higher refinement from the perspective of the level of unity in Torah and in Israel.	וכיון שבישׁראל ותורה ישנם ב' דרגות (בכללות), דרגת האחדות, ודרגת ההתחלקות, כידוע שישׁראל "ראשי תבות יש ששים רבוא אותיות לתורה", שלכל אחד מישׁראל יש אות פרטית בתורה (שממנה נמשכת חיותו כו'), שעל-פי דין צריכה להיות כל אות מקפת גויל, כל אות בפני עצמה, ובניחוד עם זה, כל ס' רבוא האותיות דס' רבוא בני-ישׁראל הם מציאות אחת, תורה אחת, כספר תורה שפשוטו תלויה בכלשוות כל האותיות שבו (לא חסר ולא יתיר) – יש לומר, שבהתאם לכך ישנם ב' אפנים דברור העולם שנגברא בשביל ישׁראל ובשביל התורה, ברור מצד דרגת ההתחלקות שבתורה ובישׁראל, וברור (נעלה יותר) מצד דרגת האחדות שבתורה ובישׁראל
(ט)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And the explanation of the matter: The two levels within Torah — the level of unity and the level of differentiation — are, in general, Torah and mitzvos. Torah is one Torah, because the Torah is the wisdom of the Holy One, blessed be He, and since God is One, and He and His wisdom are One, therefore the Torah is one Torah.	ובאור הענין: ב' הדרגות שבתורה, דרגת האחדות ודרגת ההתחלקות, הם (בכללות) תורה ומצוות: תורה היא תורה אחת, כי, התורה היא חכמתו של הקדוש-ברוך הוא, וכיון ש'אחד' הוא יתברך וחכמתו; אחד, לכן גם התורה היא תורה אחת.
And mitzvos are in a form of division: 613 mitzvos — 248 positive commandments and 365 prohibitions — because the mitzvos are instructions to man how to conduct himself in the world. And since the reality of man and the world is in a structure of division corresponding to 613 — the 248 limbs and 365 sinews of “this small world, man,” for everything the Holy One created in His world, He created in man — therefore the mitzvos are also divided into 613.	ומצוות הם באופן של התחלקות, תרנ"ג מצוות, רמ"ח מצוות-עשה וקס"ה מצוות-לא-תעשה, כי המצוות הם צווים להאדם איך להתנהג בעולם, וכיון שמציאות האדם והעולם היא באופן של התחלקות לתרנ"ג, רמ"ח אברים וקס"ה גידים דעולם קטן זה האדם, שכל מה שבא הקדוש-ברוך-הוא בעולמו ברא באדם, לכן גם המצוות נחלקים לתרנ"ג.
And more particularly within Torah itself — the distinction between the revealed aspect of Torah and the inner dimension of Torah: The revealed Torah — the sixty tractates which explain the detailed laws of prohibition and permission, purity and impurity, kosher and non-kosher, through which the world is refined — is in a manner of differentiation.	ובפרטיות יותר בתורה עצמה - החלוק שביין נגלה ותורה לפנימיות התורה: נגלה ותורה, ששים מסכתות שמבארים פרטי ההלכות דאסור והתר טמאה וטהרה פשר ופסול שעל ידם נעשה ברור העולם, הם באופן של התחלקות.
And the inner Torah, which explains matters of G-dliness — “Know the G-d of your father” — is in a form of unity (“there is no disagreement there,” not even the term “division”).	ופנימיות התורה, שמבארת עניני אלקות, דע את אלקי אביך, היא באופן של אחדות (לית תמן כו' מחלקת, גם (מלשון התחלקות).
And the parallel in Israel — that the concept of unity is from the perspective of the soul, that they are all matched and have one Father, from the root of their soul in the One G-d. And the concept of differentiation is from the descent into the body, which is divided, in order to refine the world.	ודגמתו בישראל - שענין האחדות הוא מצד הנשמה, שכלן מתאימות ואב אחד לכלנה.. מצד שרש נפשם בה' אחד, וענין ההתחלקות הוא מצד הירידה בגוף (שהגופים מחלקים) כדי לברר העולם.
And more specifically within the service of the soul itself — the concept of differentiation is in the individual powers of intellect and emotions, and the concept of unity is the essence of the soul, which is above the division of particular powers, whose revelation comes through self-nullification and the absence of self.	ובפרטיות יותר בעבודת הנשמה עצמה שענין ההתחלקות הוא מצד הכחות הפרטיים דשכל ומדות, וענין האחדות הוא עצם הנשמה שלמעלה מהתחלקות דכחות פרטיים, שהתגלותה על-ידי הבטול והעדר המציאות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פֿרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And the novelty in this: that although the main service of refining the world comes from the level of differentiation in Torah and Israel, and the level of unity in Torah and Israel is above the world — nevertheless, the service in the world must also be from the level of unity in Torah and Israel. For it is through this that the refinement of the world is accomplished in ultimate perfection — that the level of G-dliness which is above the world is drawn down and revealed in the world, even to the ultimate, absolute unity.	והחדוש שבדבר — שאף שעקר העבודה דברור העולם היא מצד דרגת ההתחלקות שבתורה ובישראל, ואילו דרגת האחדות שבתורה ובישראל היא למעלה מהעולם, מפל-מקום, צריכה להיות העבודה בעולם גם מצד דרגת האחדות שבתורה ובישראל, שעל-ידי-זו נעשה ברור העולם בתכלית השלמות, שנמשך ומתגלה בעולם דרגת האלקות שלמעלה מהעולם, ועד לאחדות הפשוטה.
(י)	
And it may be said, that the two modes of refining the world (from the perspective of the level of separation and from the perspective of the level of unity) are alluded to in the two modes of sending the spies: by Moshe and by Yehoshua. In the sending of the spies by Moshe—twelve men, one man from each tribe, who went to scout all twelve portions of the land which was divided among the twelve tribes—this emphasizes the activity of refining the land in a manner of separation.	ויש לומר, שב' האפנים דברור העולם (מצד דרגת ההתחלקות ומצד דרגת האחדות) מרמזים בב' האפנים דשליח המרגלים, על-ידי משה ועל-ידי יהושע: בשליח המרגלים דמשה — שנים עשר אנשים איש אחד לשבט שיהלכו לתור את כל י"ב חלקי הארץ שהתחלקה לי"ב השבטים — מדגשת הפעלה דברור הארץ באפן של ההתחלקות;
And this matter was done through and from the perspective of the aspect of separation that exists in the Jewish people and in the Torah—"for your opinion," the aspect of daas, which includes also chochmah and binah, and all the emotions that are born from the intellect, inner powers that are in a mode of separation, and "for your opinion" specifically, the daas of man, which alludes to the descent and embodiment of Torah (daas) into human knowledge, wherein it is subject to and made into a matter of separation.	וענין זה נעשה על-ידי ומצד בחינת ההתחלקות שבישראל ובתורה — לדעתך בחינת הדעת, שכולל גם חכמה ובינה, וכל המדות שנוגדים מן המחין, כחות פנימיים שהם באפן של התחלקות, ולדעתך דיקא, דדעת האדם, שרומז על הירידה וההתלבשות דתורה (דעת) בדעת האדם, שאז שיך ונעשה בה ענין של ההתחלקות.
Whereas in the sending of the spies by Yehoshua—two men (and not twelve), and they did not scout the entire land, only Jericho, the gateway of the Land of Israel (which includes the entire land)—this emphasizes the activity of clarifying the generality of the land in a manner above separation.	ובשליח המרגלים דיהושע שנים אנשים (ולא י"ב), ולא הלכו לתור את הארץ כלה, כי אם ליריחו, מנעול של ארץ ישראל (שכוללת כל הארץ כלה) — מדגשת הפעלה דברור כללות הארץ באפן שלמעלה מהתחלקות;

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And this matter was done through and from the aspect of unity that exists in the Jewish people and in the Torah—not from his own initiative but because God commanded him—not from the aspect of daas (inner powers), the daas of man which operates in a mode of being a distinct entity, but rather from the command of the Holy One, in a manner of acceptance of the yoke and self-nullification of the soul that is above separation, in which all Jews are equal.	וענין זה נעשה על-ידי ומצד בחינת האחדות שבִּישׂרָאֵל ובתורה – לא מדעתו רק שהשם יתברך צוהו – לא מצד בחינת הדעת (כחות פנימיים), ודעת האדם שהוא באפן של מציאות, אלא מצד צווי הקדוש-ברוך-הוא, באפן של קבלת על ובטול דהנשמה שלמעלה. מהתחלקות, בכל ישראל בשונה.
And it may be said that this concept is also alluded to in the phrase: “two men spies secretly”: “two” and not twelve—for in the service of acceptance of the yoke and self-nullification, the details of the ten faculties (the ten added to the basic two) are not relevant, but only the two primary categories of positive and negative commandments, do and do not do.	ויש לומר, שענין זה מרמז גם בשנים אנשים מרגלים תרש: שנים, ולא שנים עשר – כי, בעבודה דקבלת-על ובטול לא נוגע פרטי ההתחלקות דעשר כחות (עשר הנוספים על השנים), כי אם ב' הקדין דחיוב ושלילה, עשה ולא תעשה.
“Men” without specifying leaders of Israel—for the matter of accepting the yoke and nullification is equal in all of Israel.	אנשים סתם, ולא נשיאי ישראל – כי, ענין הקבלת-על והבטולי הוא בכל ישראל בשונה.
“Spies secretly”—that this kind of service, from acceptance of the yoke and nullification, is not expressed through publicity and noise, but in quiet, “walking modestly with your God.”	ומרגלים תרש – שהעבודה שמצד הקבלת-על ובטול היא (לא מתוך פרסום ורעש, אלא) בתשאי, הצנע לכת עם אלקיך.
(יא)	
And it becomes even more sweetly understood based on the teachings of our Sages in the Midrash that the “two men” whom Yehoshua sent were Calev and Pinchas:	וימתק יותר על-פי המבאר במדרשי חכמינו-ז"ל שישנים אנשים ששלח יהושע הם כלב ופינחס.
Calev was the only one (besides Yehoshua) who remained from Moshe’s spies, as “a different spirit was with him and he followed Me fully.”	כלב הוא היחידי (נוסף על יהושע) שנשאר מהמרגלים. דמשה, כיון שהיתה רוח אחרת עמו וימלא אחריו גו.
But Pinchas, son of Elazar son of Aharon the Kohen, from the tribe of Levi—why did Yehoshua send him to spy out the land for the purpose of conquest, if the tribe of Levi does not go to war like the other tribes of Israel?	אבל פינחס, בנו של אלעזר בן אהרן הכהן, משבט לוי – למה שלחו יהושע לראות את הארץ לצורך כבושה, הרי שבט לוי לא עורכין מלחמה כשאר ישראל?
The explanation may be based on the Gemara: In the future, Eretz Yisrael will be divided among 13 tribes—including Levi—as it is written: “The gate of Levi, one.”	ויש לומר הבאור בזה – על-פי דברי הגמרא עתידה ארץ ישראל שתתחלק לשלושה עשר שבטים, שגם שבט לוי יקבל חלק בארץ, כמו שכתוב שער לוי אהד.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס'החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

Why didn't Levi merit a share in Eretz Yisrael or its spoils with the rest of the tribes? Because they were set apart to serve Hashem, to teach His upright ways and just laws to the multitudes—as it says: “They shall teach Your judgments to Yaakov and Your Torah to Yisrael.”	למה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובבזותה עם אחיו — מפני שהבדיל לעבד את ה' לשורתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל.
Therefore they are separated from the ways of the world: they do not wage war like other tribes and do not inherit land. Rather, they are the legion of Hashem—as it says: “Bless, Hashem, his army,” and Hashem Himself is their portion, as it is said: “I am your portion and inheritance.”	לפיכך הבדילו מדרכי העולם, לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוהלין... אלא הם חיל ה', שנאמר ברוך ה' חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם, שנאמר אני חלקך ונחלתך.
But in the future, since in those days knowledge, wisdom, and truth will increase—as it says: “The earth will be filled with knowledge of Hashem”... and the world's only occupation will be to know Hashem alone...	אבל לעתיד לבוא — כיון שבאותם הימים תרבה הדעת והחכמה והאמת, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה'... ועד שלא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים
...there will no longer be a need for Levi to be separated from worldly affairs, for the entire world will then reach a state of complete perfection. Therefore, the tribe of Levi too will receive a portion in the Land.	לא יהיה צורך בהבדלה דשבת לוי מדרכי העולם שיהיה אז בתכלית השלמות, ולכן יקבל גם שבת לוי חלק ונחלה בארץ.
One may say that this future 13-tribe division is linked to the level of unity beyond division—since 13 is numerically equal to “echad” (one).	ויש לומר, שהחלוקה ל"ג שבטים דלעתיד לבוא קשורה עם דרגת האחדות שלמעלה מהתחלקות — י"ג בגימטריא אחד.
The division of the Land in the future will be such that Hashem Himself will apportion it, as it says: “And these are their portions—says Hashem.”	חלוקת הארץ לעתיד לבוא תהיה באופן שהקדוש-ברוך-הוא מחלק להם בעצמו, שנאמר ואלה מחלקתם נאם ה'.
From this we understand that even the division will be in a manner of unity—not like this world's division (where if one person has a vineyard, he lacks a wheat field...), but in the World to Come each person will have it all—mountain, valley, and plain—as it says: “The gate of Reuven, one... the gate of Yehudah, one... the gate of Levi, one.” Hashem Himself will divide it.	שמנה מוכן, שגם החלוקה היא מצד ובאופן של אחדות, שלכן, לא כחלוקה של עולם הזה, חלוקה של עולם הבא — העולם הזה אדם יש לו שדה לבן אין לו שדה פרדס, שדה פרדס אין לו שדה לבן, לעולם הבא אין לה כל אחד ואחד שאין לו ביקר ובשפלה ובעמק, שנאמר שער ראובן אחד שער יהודה אחד שער לוי אחד — הקדוש-ברוך-הוא מחלק להם בעצמו.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And the explanation in this (in the inner dimensions of the matter) is that in the present time, the refinement of the world is accomplished through drawing down and revealing a level of G-dliness that is related to the world, and therefore is en clothed within the divisions that exist in the world. But in the future time (after the refinement of the world is completed), there will also be the drawing down and revelation of a level of G-dliness that is beyond the divisions of the world—pure unity—through the unity of Israel, for all of them will be on the level of the tribe of Levi; not just the tribe of Levi alone, but every single individual... whose spirit moves him... behold, he becomes sanctified as a Holy of Holies, and Hashem will be his portion and inheritance forever and ever... just as the Kohanim and Levites merited.	והסברה בזה (בפנימיות הענינים) שבזמן הזה נעשה ברור העולם על-ידי המשיכת וגלוי דרגת האלקות השייכת לעולם שכלן מתלבשת בהתחלקות שבעולם, ולעתיד לבוא (לאחר שישלם ברור העולם) תהיה גם המשיכת וגלוי דרגת האלקות שלמעלה מההתחלקות דעולם, אחדות הפשוטה, על-ידי האחדות דישׁראל שיהיו כלם בדרגת שבט לוי לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש כו' אשר נדבה רוחו אותו .. הרייזה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונתלתו לעולם ולעולמי עולמים.. כמו שזכה לכהנים וללויים
And more specifically (even in the future itself) — this is the distinction between the state and condition of “the earth will be filled with knowledge of Hashem” (as the Rambam writes in Hilchos Teshuvah) and the addition (in Hilchos Melachim) of “as waters cover the sea”:	ובפרטיות יותר (לעתיד לבוא גופא) – הרייזה החלוק שביין המעמד ומצב דמלאה הארץ דעה את ה" (כמו-שכתב הרמב"ם בהלכות תשובה) לההוספה (בהלכות מלכים) דבמים לים מכסים
“The earth will be filled with knowledge of Hashem” — meaning that the reality of the earth will be full and entirely permeated with knowledge of Hashem — due to and through a level of G-dliness that relates to the earth, i.e., the level of Torah (“knowledge of Hashem”) that descends and is drawn according to the structure of the world (the level of division within the Torah).	מלאה הארץ דעה את ה" – שהמציאות דהארץ מלאה וחדורה פלה בדעה את ה" – מצד ועל-ידי דרגת האלקות שבערף להארץ, שיהי דרגת התורה (דעה את ה") שיוצרת ונמשכת לפי ערף גדר העולם (דרגת ההתחלקות שבתורה)
And beyond this — “as waters cover the sea,” meaning that the reality of the earth is completely covered in the waters of knowledge, through a level of G-dliness beyond the earth — Torah in its purity, the wisdom of the Holy One, blessed be He (“one Torah”), through whose drawing and revelation in the world it will be visibly apparent that the entire reality of the world is nothing other than the revelation of His wisdom.	ולמעלה מזה, כמים לים מכסים" שהמציאות דהארץ-- מכסה לגמרי כמי הדעת מצד ועל-ידי דרגת האלקות שלמעלה מהארץ, תורה (דעה את ה") בטהרתה, חקמתו של הקדוש-ברוך-הוא (תורה אחת), אשר, על-ידי המשיכת והתגלותה בעולם נפר ונראה בגלוי שהמציאות דכל העולם אינה אלא ההתגלות דחקמתו של הקדוש-ברוך-הוא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס"החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

"All of them You made with wisdom" (Tehillim 104:24), and as our Sages said (Avos 6:11), "Everything that the Holy One, blessed be He, created in His world, He created only for His glory" — and "there is no glory but Torah."	כלם בְּחִכְמָה עָשִׂיתָ" 132, וּכְמֵאמֶר רַבּוֹתֵינוּ"ל כָּל מֵה שֶׁבְּרָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָמוֹ לֹא בְּרָאוֹ אֵלָּא לְכַבוֹדוֹ" 133, וְאֵין כְּבוֹד אֵלָּא תוֹרָה" 134
And in the language of the Rambam at the beginning of his work (a powerful introduction that culminates in a more elevated conclusion): "The foundation of foundations and the pillar of wisdom is to know that there exists a First Being... and all existence... was brought into being only from the truth of His existence." This is what the Torah says: "There is none else besides Him" (Devarim 4:35).	וּבְלִשׁוֹן הַרַמְבַּ"ם בְּהַתְחִלַת סִפְרוֹ (מִתְּחִילָת הַתְּחִלָּה לְהַשְׁלֵמָה" 135 בְּאֵפֶן מִתְחַדֵּשׁ וְנִעְלָה יוֹתֵר) יְסוֹד הַיְסוּדוֹת וְעֻמּוֹד הַחֲכָמוֹת לִידַע שֶׁיֵּשׁ שֵׁם מְצוּי רִאשׁוֹן כּו' וְכָל הַנִּמְצָאִים כּו' לֹא נִמְצְאוּ אֵלָּא מֵאַמֶּתֶת הַמִּצְאוֹ", הוּא שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת אֵין 136 עוֹד מְלַבְדּוֹ" 137
And one may say that the preparation for the completeness of the Land in the future, when it will be divided to 13 tribes, including "Gate of Levi one," through and because of the level of unity in Israel and in the Torah, began with the sending of the spies by Yehoshua, who added to the mission of Moshe by sending (in addition to Kalev, from the spies whom Moshe sent) also Pinchas, from the tribe of Levi, the 13th tribe — numerically equal to "One."	וְיֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁהַהֲכָנָה לְשִׁלּוּת הָאֶרֶץ לְעֵתִיד לְבוֹא, בְּשִׁתְּחִלָּק הָאֶרֶץ לִ"ג שְׁבָטִים, גַּם שֶׁעַר לְוִי אֶחָד", עַל-יְדֵי וּמִצְדָּה דְּרַגַּת הָאֶחָדוּת שֶׁבִּישְׂרָאֵל וּבַתּוֹרָה, הַתְּחִלָּה בְּשִׁלּוּחַ הַמְּרַגְלִים עַל-יְדֵי יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁהוֹסִיף עַל הַשְׁלִיחוֹת דְּמֹשֶׁה עַל-יְדֵי זֶה שֶׁשָּׁלַח (נוֹסֵף עַל כָּלֵב, מֵהַמְּרַגְלִים שֶׁשָּׁלַח מֹשֶׁה) גַּם אֶת פִּינְחָס, מִשְׁבַּט לְוִי, שְׁבַט הַי"ג, בְּגִימְטְרִיאָה אֶחָד
(יב)	
According to the explanation above—that the general concept of the sending of the spies (both the spies of Moshe, and with greater emphasis, those of Yehoshua) highlights the process of refining the Land particularly through the level of unity within the Jewish people and the Torah—it is also possible to explain the connection between the section of the spies and the section of Tzitzis.	עַל-פִּי הַמְּבַאֵר לְעֵיל שֶׁבְּכָלִלּוֹתֵהֶנּוּ דְּשִׁלּוּחַ הַמְּרַגְלִים (הוּא בְּמִרְגָּלִים דְּמֹשֶׁה, וְהוּא (וּבְהַזְגָּשָׁה יִתְרָה) בְּמִרְגָּלִים דְּיְהוֹשֻׁעַ) מְדַגְּשֵׁת הַפְּעֻלָּה דְּבִרּוּר הָאֶרֶץ גַּם וּבַעֲקָר מִצְדָּה וְעַל-יְדֵי דְּרַגַּת הָאֶחָדוּת שֶׁבִּישְׂרָאֵל וּבַתּוֹרָה — יֵשׁ לְבַאֵר גַּם הַקֶּשֶׁר וְהַשְׁיָכוּת דְּפֶרֶשׁת הַמְּרַגְלִים לְפֶרֶשׁת צִיצִית
Beginning with an explanation of the greatness of the mitzvah of Tzitzis: even though it is a particular commandment, it is equivalent to (and includes) all the commandments, as it says, "and you shall see it and remember all the commandments of Hashem." Yet this is seemingly difficult: Since the mitzvos are in a state of division—being directives for how a person should conduct themselves in the world according to the division of man	וּבְהִקָּדָם בְּאוֹר מַעֲלָתָהּ שֶׁל מִצְוַת צִיצִית, שֶׁשָּׁעִם הֵיוּתָה מִצְוָה פְּרָטִית, הֲרֵי-הִיא שְׁקוּלָה כְּנֶגֶד (וְכוֹלֶלֶת) כָּל הַמִּצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר וְרָאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' — דְּלִכְאוּרָה אֵינוֹ מוּכָן: כִּינֵן שֶׁהַמִּצְוֹת הֵם בְּאֵפֶן שֶׁל הַתְּחִלָּקוֹת, לְהִיוֹתָם צוּיִים לְאָדָם אֵיךְ לְהַתְנַהֵּג בְּעוֹלָם בְּהִתְאָם לְהַתְחַלְקוֹת דְּהֶאָדָם וְדִּהְיוּלָם — אֵיךְ שֶׁיֵּךְ שֶׁבְּמִצְוָה פְּרָטִית יִהְיוּ כְּלוּלִים כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים סִי-הַחֵדֶשׁ תַּמוּזַּה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

and the world—how is it possible that all the commandments are included in a single, particular mitzvah?	
The explanation is that even the commandments (which are directives for man on how to behave in the world) are in essence the commandments of the Torah—Hashem's wisdom and will. Therefore, they each contain the point of Divine unity, for He and His will and His wisdom are one.	והבאור בזה – שגם המצוות (צווים לאדם איך להתנהג בעולם) ענינם האמתי מצוות התורה, חכמתו ורצונו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן יש בהם נקודת האחדות דה' אחד, שהוא יתברך ורצונו וחקמתו אחד.
And this point is openly revealed in the mitzvah of Tzitzis—“and you shall see it and remember all the commandments of Hashem”—because the gematria (numerical value) of “tzitzis” is 600, and with 8 strings and 5 knots it equals 613. Thus, one sees the point of unity in all details of the mitzvos—mitzvos of Hashem, mitzvos of the Torah, His will and wisdom. And from Tzitzis this unity is drawn into the other mitzvos, so that their fulfillment is not only in a way of separation and detail based on the nature of man and the world, but also from the point of unity within them—“so that you will remember and do all My commandments”—the commandments of Hashem.	וענין זה נכר בגלוי במצוות ציצית – וראיתם אתה וזכרתם את כל מצוות ה' – שעלי ידי ראית הציצית שמנין גימטריא של ציצית שש מאות, ושמונה חוטים וחסמשה קשרים הרי תרי"ג – רואים את נקודת האחדות שבכל פרטי המצוות – מצוות ה', מצוות התורה, רצונו וחקמתו של הקדוש-ברוך-הוא. ומציצית נמשך גם בשאר המצוות שקיימם יהיה (לא רק מצד דרגת ההתחלקות שבהם בערך ובניחוס להסתלקות דהאדם והעולם, אלא) גם מצד נקודת האחדות שבהם – למען תזכרו וצשייתם את כל מצוותי – שעשיית כל המצוות (תהיה באופן דמצוותי (מצוות ה'.
And this is also the content of the mission of the twelve spies to explore the land (which concludes with the section of Tzitzis): that even the individual service of each tribe in refining its personal portion of the land is permeated with the point of unity within Israel and the Torah, which is above division—as is emphasized by the fact that each tribal leader went to explore the entire land, including the portions of the other tribes.	וזהו גם תכנון הענין דשלוש י"ב המרגלים לתור את הארץ (שטימו וחותמו בפרשת ציצית) – שגם העבודה הפרטית דכל שבט בברור חלקו הפרטי בארץ, חדירה בנקודת האחדות שבין ישראל ובתורה שלמעלה מהתחלקות, כמדגש בכך שהנשיא דכל שבט הולך לתור את הארץ כלה, גם החלקים דשאר השבטים.
(ג)	
Based on this, we also understand the lesson and directive from the sending of the spies in the service of each and every individual Jew: the emphasis on the point of unity in Israel and in the Torah.	על-פי-זה מובן גם הלמוד וההוראה משלוש המרגלים בעבודת כל-אחד ואחד מישראל – הדגשת נקודת האחדות שבין ישראל ובתורה.
Even the personal service of each individual Jew, as they differ from one another—including and especially in the matter of “your understanding” (the core of a person's identity), since their minds	גם עבודתו הפרטית של כל-אחד ואחד מישראל כפי שמחלקים זה-מזה, כולל ובמיוחד בהענין דלדעתהו (עקר מציאות האדם), שאין דעותיהם שוות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

are not alike—must be imbued with the point of unity that is above differentiation.	
As this is expressed, first and foremost, in the love of Israel and the unity of Israel, where one contemplates in their understanding (“your understanding”) the needs of others to assist and support in whatever they require—both spiritually and materially.	צריכה להיות חדוה בנקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות, כפי שמתבטאת (לכל לראש) באהבת ישראל ואחדות ישראל, שמתבונן בדעתו (לדעתו) בצרכיו של הזולת לעזר ולסייע בכל המצטרף לו, הן ברוחניות והן בגשמיות
As we say in speech and with the movement of our lips (which is considered an action) at the beginning of each day before prayer: “I hereby accept upon myself the positive commandment of ‘You shall love your fellow as yourself.’”	וכפי שאומרים בדבור ועקימת שפתיו הוי מעשה בהתחלת כל יום לפני התפלה: הריני מקבל עלי מצות "עשה של ואהבת לרעהו כמוך"
More specifically—regarding the two general divisions among the Jewish people: Yissachar and Zevulun.	ובפרטיות יותר -בנוגע לב' החלוקות (הכלליות) שב'ישראל, ישכר וזבולון
In addition to the unity brought about by the fact that even those who dwell in tents fulfill the mitzvah of tzedakah, and businesspeople set times for Torah study, there must also be unity within each of these roles.	נוסף להאחדות שנעשית על-ידי זה שגם יושבי אהל- מקימים מצות הצדקה, וגם בעלי עסק קובעים עתים לתורה, יכולה וצריכה להיות האחדות גם בכל אחת מהתחלקות בתורה וצדקה
For example, in tzedakah—one gives not only for his own merit, but also for the merit of others, including many Jews. There are those whom G-d has blessed with great wealth who give tzedakah on behalf of all the sons and daughters of Israel in this generation, even one or five coins for each and every Jew. May their numbers increase in Israel.	ולדגמא: בצדקה – שנותן צדקה גם לזכותו של הזולת, וכמה וכמה מישראל, וישנם כאלה שהקדוש-ברוך-הוא ברכם בעשירות מפלגה שנותנים צדקה לזכותם של כל בני ובנות ישראל שבדור (פרוטה אחת או חמש פרוטות עבור כל-אחד ואחת מישראל), והלאו שירבו כמותם בישראל
In Torah—as one studies Torah also with others, even to the extent of “Raise up many students,” and that the positive mitzvah of Torah applies to each individual Jew to teach all students.	ובתורה - שלומד תורה גם עם הזולת, ועד לאפן העמידו תלמידים הרבה, ועד שמצות עשה של תורה על כל חכם וחקם מישראל (כל יחיד) ללמד את כל התלמידים
One can add: this point of unity in Israel and Torah is emphasized particularly in the study of Rambam (according to the custom that has spread in recent years to learn a daily portion of Rambam—three chapters a day), uniting all Jews in the study of the entire Torah (gathering the entire Oral Torah), as explained at length elsewhere.	ויש להוסיף, שנקודת האחדות ד'ישראל ודתורה היא בהדגשה מיוחדת בלמוד הרמב"ם (כהמנהג שנתפשט בשנים האחרונות ללמד שעור יומי ברמב"ם, ג' פרקים ליום) – שכל בני-ישראל מתאחדים בלמוד כל התורה (מקבץ לתורה שבעל פה בלה), כמו- שנתבאר בארך במקום-אחר

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פרשת שלח, מברכים ס״החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

And even more essentially: the unity of Israel and Torah—through the dissemination of the wellsprings of the inner dimension of Torah (the “hidden” aspect of Torah), through which the hidden unity of Israel with the hidden One of the Holy One, blessed be He, is achieved.	ועוד ועקר – האחדות ד'ישראל ודתורה -שעל-ידי הפצת המעיינות דפנימיות התורה (סתים שבתורה, שעל ידה נעשית האחדות דסתים ד'ישראל עם סתים דקדושא בריה-הוא)
...until these waters are spread outward to the furthest extent—something that was especially renewed in our generation, particularly in the lower half of the globe (where there was no revelation of Matan Torah), where the seat of the leader of the generation is established—my revered father-in-law, the Rebbe, the Moshe of our generation.	חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו, כפי שנתחדש במיחד בדורנו זה גם ובמיחד פחצי כדור התחתון (שבו לא הנה הגלוי דמתורתורה), שבו נקבע מושבו של נשיא הדור, כבוד-קדשת מורי ורבי אדמו"ר, משה, שדורנו
And from there the wellsprings are spread to all corners of the world—literally—for the duration of fifty years (a jubilee = “world”), and through the increase of spreading the wellsprings outward (which already was “enough and more”), “Know the G-d of your father,” “your understanding,” we merit immediately that time...	ומשם מופצים המעיינות בכל קצוי תבל ממש, ובמשך יובל שנים (עלם), אשר, על-ידי ההוספה בהפצת המעיינות חוצה (שכבר היתה באפן דדי והותר), דע את, “אלקי אביה”, לדעתה
...when the entire world will be occupied solely with knowing G-d, and therefore the Jewish people will be great sages who know hidden matters and grasp the knowledge of their Creator according to human capacity, as it is written: “For the earth will be filled with the knowledge of G-d as the waters cover the sea.”	זוכים תכף ומיד לאותו הזמן.. (ש)לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים
(יד)	
And so may it be for us—that immediately and literally, on this very day, the holy Shabbat of Parshat Shelach, the announcement from the weekly portion should be fulfilled in actuality: “Inform them that they will enter the land,” and as the conclusion and seal of the haftarah: “Hashem has given all the land into our hands and also all the inhabitants of the land have melted away before us”,	וכן תהיה לנו – שתכף ומיד ממש, ביום זה, יום השבת-קדש פרשת שלח, מתקיימת בפעל ממש הבשורה שבפרשת השבוע: בשר להם שיפנסו לארץ, וקסיום וחותם ההפטורה: נתן ה' בידינו את כל הארץ, וגם נמגו כל יושבי הארץ מפנינו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משניות שבת-פרשת שלח, מברכים סִי-החדש תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

– including and especially (through this) that also in the final moments of exile we stand firm on the completeness of the Land in regard to those portions of the land that have already been given by the Holy One, blessed be He, to the possession of the Children of Israel—not to return, God forbid, even one span of the Land of Israel to the nations of the world,	כולל ובמיוחד (על-ידי-זה) שגם ברגעי הגלות - האחרונים עומדים בתקף על שלמות הארץ בנוגע לחלקי הארץ שכבר נתנו על-ידי הקדוש-ברוך-הוא לבנותם של בני-ישראל שלא להחזיר חס ושלום אף שעל משטחי ארץ ישראל לאמות העולם
and all the Children of Israel come to the complete Land of Israel, full completeness: a land of ten nations (including also the lands of the Kenite, Kenizzite, and Kadmonite), which will be divided among thirteen tribes; and within the Land of Israel itself, they come to Jerusalem, the Holy City, which was not divided among the tribes, and to the Third Beis Hamikdash,	וכל בני-ישראל באים לארץ ישראל בשלמותה, שלמות בשלמות: ארץ עשר אמות (כולל גם ארץ קניזי קנזי וקדמני) שתתחלק ל"ג שבטים, ובארץ ישראל עצמה באים לירושלים עיר הקדש שלא התחלקה, לשבטים, ולבית המקדש השלישי
and there they offer (each individual) a korban todah [thanksgiving offering] for the exodus of all the Children of Israel from the imprisonment of exile, and pour the wine with all musical instruments, especially the "new song" (in masculine form) of the redemption after which there will be no more exile,	ושם מקריבים (לכל לראש) קרבן תודה על היציאה דכל בני-ישראל ממאסר הגלות, ומנסכים היין בכל כלי שיר, ובפרט השיר חדש" (לשון זכר) דגאלה שאין אחריה גלות
and study the "new Torah" that shall go forth from Me, in such a way that no one shall teach his fellow anymore, for all will know Me, and most importantly—that all this happens in actual deed, and immediately and literally now.	ולומדים תורה חדשה (אשר) מאתי תצא באפן שלא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי, ועוד והוא העקר - שכל זה נעשה בפעל ממש, ותקף ומיד ממש.

[NOTE: Summary

At the heart of this discourse is the episode of the spies—twelve leaders sent by Moshe to scout the Land of Israel. The Rebbe analyzes a striking Midrash: “Send for yourself—שלח לך—according to your understanding.” This unusual phraseology hints at something deeper than a simple historical event. The Rebbe teaches that “for yourself” means that every Jew must, in their personal service, send out internal "spies"—faculties of mind and heart—to evaluate how best to conquer their own spiritual territory: the physical world and their own desires.

The Rebbe distinguishes between the spies sent by Moshe and those sent later by Yehoshua. Moshe's mission was rooted in *daas elyon*, a transcendent understanding, suitable for lofty souls, but not for the average Jew. Yehoshua's mission, however, exemplified a path that every Jew can emulate—seeking out how to refine the material world by seeing it as a place for Torah and mitzvos.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משׁיחות שבת-פֿרשת שלח, מִבְּרָכִים סִיְהַחֲדָשׁ תַּמוּז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

From here, the Rebbe draws an important practical message: the ultimate purpose of divine service is not just individual perfection, but unity—*achdus Yisrael*, *achdus haTorah*, and ultimately *achdus with Hashem*. This includes the merging of the “Yissachar and Zevulun” roles in the Jewish people: scholars and businesspeople, spiritual and material pursuits—all unified toward the same Divine mission.

He emphasizes that love for one’s fellow Jew (*Ahavas Yisrael*) is not just emotional—it must be tangible, reflected in daily action: giving tzedakah not only for oneself but also on behalf of others; learning Torah not only alone but with others; and teaching Torah to many.

He then elevates this message further by linking it to learning Rambam daily—a project he instituted to unify all Jews through study of the entire Torah—and to the dissemination of Chassidus. By spreading the inner teachings of Torah to the furthest corners of the world, we reveal the essential unity of all souls with God. This work hastens the coming of Moshiach, when all people will “know God” directly.

The conclusion of the discourse reflects intense messianic longing: just as the spies were told they would enter the Land, so too today we must believe we are about to enter the complete and expanded Land of Israel, with the full inheritance of all thirteen tribes. The Third Temple will stand in Jerusalem, which was never divided, and there we will offer offerings of thanksgiving and sing the “new song” of the final redemption.

Practical Takeaway

1. **Spiritual Self-Assessment:** Like Moshe’s spies, we must use our intellectual faculties to assess how best to serve Hashem in our personal lives. This means not relying only on inspiration, but developing thoughtful, customized strategies for growth.
2. **Ahavas Yisrael in Action:** The Rebbe calls us to not just feel love for fellow Jews, but express it in tangible acts—helping them materially, spiritually, and learning with them.
3. **Daily Unity through Torah:** Studying Rambam daily unites Jews worldwide through a common structure of Torah learning. This effort builds *achdus* and prepares the world for redemption.
4. **Spread the Inner Light:** Disseminating Chassidus—Torah’s innermost wisdom—to every Jew and every place reveals the core unity between God, Torah, and Israel. This work hastens Moshiach’s arrival.
5. **Don’t Compromise on Holiness:** Even in exile, we must stand firm on the integrity of Eretz Yisrael—both its physical boundaries and its spiritual sanctity.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Shlach

משיחות שבת-פרשת שלח, מברכים סִיְהַחֲדָשׁ תַּמוּזַּה ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Shelach, Blessing the Month of Tammuz, 1991

6. **Redemptive Awareness:** We are living on the threshold of redemption. The belief that we will imminently enter the complete Land of Israel with the Third Temple must fuel our energy, joy, and mission-focus today.

Chassidic Story

In the early 1980s, shortly after the Rebbe launched the global campaign to study Rambam daily, some Chassidim approached him, concerned. They questioned how realistic it was to ask every Jew—regardless of background or ability—to commit to learning three chapters of Rambam daily.

The Rebbe responded firmly but gently: “When something is true for the entire Jewish people, it must be within reach of the entire Jewish people. I would never ask something that doesn’t belong to *every* Jew. Rambam belongs to everyone.”

Shortly thereafter, a Jewish man who had little connection to Torah observed the Rebbe’s encouragement of Rambam study and, out of curiosity, began reading the Mishneh Torah in English translation. He was captivated by its clarity and comprehensiveness and soon began keeping mitzvos more carefully. He would later describe the Rambam as “the bridge between my Jewish soul and my everyday life.”

This story captures the heart of the discourse: that Torah—especially its inner dimension—must be accessible to all. The mission is not only for the elite. Every Jew is part of this redemptive march forward, and every act of unity, of Torah, of kindness helps bring that final moment just a little closer.

Source: This story has been documented in the recollections of Rabbi Y. Gordon and others involved in the early stages of the Rambam campaign. It reflects both public talks and private correspondence of the Rebbe during that period. **END NOTE]**